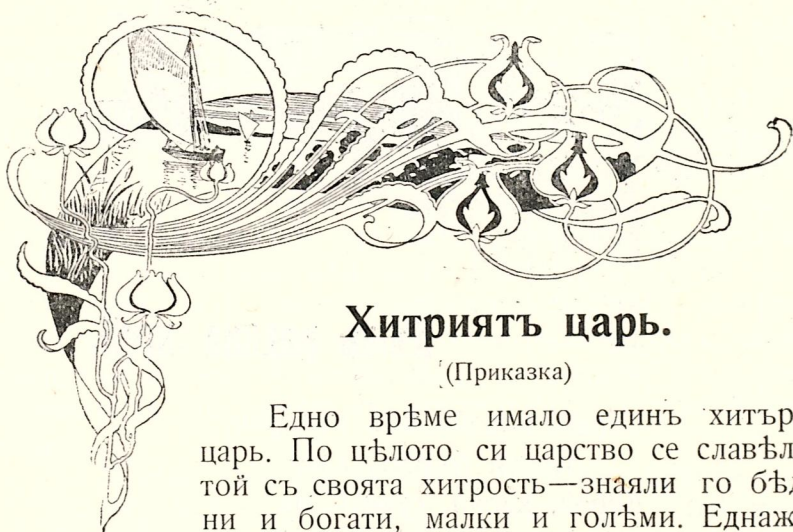

Хитриятъ царь.

(Приказка)

Едно врѣме имало единъ хитъръ царь. По цѣлото си царство се славѣлъ той съ своята хитростъ—знаели го бѣд-ни и богати, малки и голѣми. Еднажъ въ палата имало угощение. Царьтъ се хваналъ на басъ съ единъ министръ, че ще мине вечеръ прѣзъ една гора, въ която имало много разбойници.

— Увѣрявамъ ви, казалъ царьтъ, че утрѣ вечеръ ще мина и на другия день съмъ пакъ тука! — Отначало министритѣ се мжчели да убѣдятъ царя, да не прави това, ала не сполучили. . . .

На другия день царьтъ се приготвилъ за пжтъ. Самъ, безъ да знае нѣкой, той тръгналъ, като взелъ съ себе едно куфарче, а въ куфарчето единъ чифтъ войнишки дрехи.

Като стигналъ до гората, той съблѣкълъ царски-тѣ си дрехи, турилъ ги въ куфарчето, облѣкълъ вой-нишкитѣ и навлѣзълъ смѣло. Срѣдъ гората видѣлъ колиба, прѣдъ която горѣлъ огънь. Около огъня би-ли насѣдали 5—6 човѣка. Царьтъ позналъ по страш-нитѣ имъ лица, че това сж разбойници и се отпра-вилъ къмъ тѣхъ.

„Добъръ вечеръ,“ казалъ имъ царьтъ, но тѣ не му отговорили. Тогава царьтъ продължилъ пжтя си, ала въ това врѣме единъ отъ разбойницитѣ скочилъ и го хваналъ.